

Sygn. akt III CSK 278/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa W. sp. z o.o. w Ł.  
przeciwko M. M. i E. M.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 13 listopada 2014 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 25 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek pozwanej E. M. o zasądzenie od powódki kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powodowa spółka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 lutego 2014 r. oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Gospodarczego w K. z dnia 6 września 2013 r., którym Sąd oddalił powództwo o zasądzenie od pozwanych M. M. i E. M. solidarnie kwoty 107 588,36 zł z odsetkami. Powołując się na obie podstawy kasacyjne określone w art. 398<sup>3</sup> § 1 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji i uwzględnienie powództwa, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na przesłankę określoną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Twierdziła, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, Sąd Apelacyjny bowiem naruszył art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez niewskazanie dowodów, na podstawie których poczynił uzupełniające ustalenia faktyczne, art. 235 § 1 i 2 oraz art. 236 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez przyjęcie za podstawę ustaleń dowodów, które nie zostały formalnie dopuszczone i przeprowadzone na rozprawie, art. 479<sup>14</sup> § 2 w związku z art. 479<sup>14a</sup> i art. 391 § 1 k.p.c. przez przyjęcie za podstawę ustalenia chwili powzięcia wiadomości o bezskuteczności egzekucji przeciwko M. sp. z o.o. w K. dowodów niezgłoszonych przez strony, art. 442 § 1 k.c.

przez nieustalenie, kiedy powódka dowiedziała się o osobach obowiązanych do naprawienia szkody, i art. 442 § 1 k.c. w związku z art. 299 § 1 k.s.h. przez ustalenie chwili dowiedzenia się o szkodzie jedynie na podstawie domniemania faktycznego przy równoczesnym nieustaleniu chwili dowiedzenia się o osobach obowiązanych do jej naprawienia.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki wskazanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę określoną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Tak rozumianej oczywistości skarżąca nie wykazała, nie świadczy o niej bowiem powtórzenie przytoczonych podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżących przesłanka z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W związku z wnioskiem pozwanej E. M. o zasądzenie od powódki kosztów postępowania kasacyjnego trzeba zauważyć, że w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461) przewidziano w postępowaniu kasacyjnym wynagrodzenie jedynie za czynności określone w § 13 ust. 4. Nie przewidziano w nim wprowadzenia wynagrodzenia za sporządzenie odpowiedzi na skargę kasacyjną, niemniej w orzecznictwie przyjmuje się, że przysługuje ono według stawki przewidzianej

za sporządzenie i wniesienie skargi kasacyjnej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 października 1998 r., III CKN 805/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 79). Wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego został zgłoszony w piśmie złożonym po upływie terminu wskazanego w art. 398<sup>7</sup> § 1 k.p.c., które nie może być uznane za odpowiedź na skargę kasacyjną (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1071/00, OSNC 2003, nr 9, poz. 120, z dnia 14 marca 2003 r., V CKN 1733/00, nie publ., z dnia 7 maja 2003 r., IV CKN 113/01, nie publ. i z dnia 14 lutego 2012 r., II PK 139/11, nie publ.). Z tej przyczyny wniosek pozwanej o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego podlegał oddaleniu.